

Kész a Sűgő, úgyhogy én most leléptem!

Kupuszina. A mesebeli falu, melyről regéket suttnak. Életem egy újabb első alkalmam az, hogy itt vagyok. Pedig kötnek ide szálak, legalábbis kötöttek. A középiskola meghatározó minden kamasz életében. Az egyik gimnáziumi legjobb barátnőm pedig kupuszini. Az a fajta legjobb barátnő, akivel mindent, legalábbis az életed nagyon fontos dolgait megosztod. Aztán ez a barátság valahogy eltávolodik az egyetemi évek során. Ez természetes, mondják az okosok. Amikor pedig átléped e kicsiny falu határát, megrohamoz sok-sok emlék.

Jöttem Sűgőt szerkeszteni, mert Gondi Martina megkért. Jöttem, mert úgy gondoltam, hogy hasznos kis gyakorlat ez nekem, és legalább megismerem jobban azokat az embereket, akikkel eddig csak távoli szia-szia,

hogyan vagy, mi újság ismerősök voltunk vagy még ennyi sem. Jöttem, és a hatodik napon azon kapom magam, hogy mindössze két utcát ismerek Kupuszinából, a leggyakrabban megtett táv pedig az út egyik oldaláról a másikra vezet.

Azt érzem, hogy szeretnék többet látni. Szeretném látni a barátnőmet, szeretném látni a Duna-partot, szeretném e takaros falucska utcáit bejárni. Azt nem tudom, mikor.

Dolgozni jöttem ide, ehelyett olyan fel szabaduló energiákat kaptam a helyiektől és a csapattól, akikkel együtt dolgozhatom, amit már régen éreztem. Elbűjtam a világ elől. Majd jövök. Köszönöm, jól vagyok és jól érzem magam. Hátrahagytam minden feszültséget: három hét múlva diplomavédés, még mindig nincs munkám, otthon a szekrényem mérete határozza meg az egzisztenciámat, ugyanis nem férek el benne, de munkahely és ilyenformán fizetés hiányában, bérelt, bútorozott lakásban nem tudok tervezni és terjeszkedni. Hess el mindenféle bánat! – ül a vállamra Kupuszina. És valóban: szeretem Lillát az összes bizonytalanságával. Főleg azért, mert tudom,

mire képes valójában. Szeretem Andit, mert habár kardos, nagyon jókat nevetek vele, és jól jön egy tyúkanyó, aki a rámondott elsőbálozó főnöknek a főnöke. Szeretem Tamást, akinek folyton hajtogathatom, hogy „disznó vagy”, és megengedi, hogy nyújtogassam rá a nyelvemet, amikor piszkál. Szeretem nézni Marót, amikor dolgoznia kéne, de bezsong egy jó ajánlatú

tengerparti jógahelettől, és szeretem, hogy a papucsát kölcsönadja tusoláskor, mert az az a dolog, ami mindig otthon marad. Rozit is megszerettem, viszont továbbra sem értem, hogy tud ennyi fefferónit megenni. Solyt is, aki mindig segítőkész, és aki mindig társam a tűzoltólaktanya éjjeli őrzésében. Szeretem Pali bácsit, aki finomabbnál finomabb reggelit csinál nekünk, Zsakit is, aki tolerálja, hogy százszor kell megkérni, hogy adjam oda a fényképeket, Endrét is, aki lesi minden kérésemet. Szentimentalista vagyok. Hű, de nagyon!

Hozzám futnak be az emberek gondolatai, titkai. Becsomagolom őket újságpapírba, s gondosan elraktározom egyrészt magamban, másrészt az interneten az utóknak. Ma épp a gyerekek féltve őrzött titkai jutottak el hozzám az előadásokról. Eszembe jut erről az, hogy a találkozó 20 előadásából majdnem fele ifjúsági előadás. Örülök ennek. Annak már kevésbé, hogy látom, a vezetőik, rendezőik ritkán követik a színházpedagógia, színházi nevelés fejlődését, az új módszerek és lehetőségek megjelenését. Pedig vannak. Szép számmal. És erről sajnos nálunk, itthon a profik is többnyire megfeledkeznek. De erről talán majd legközelebb. Gyerekek... rajzok és írások. Azt kérte tőlem az, aki jól ismeri őket, hogy húzzam ki azt, amikor unalmasnak neveznek egy előadást. Nem lehet. Nem tehetem. Nem akarom őket megtanítani arra, hogy cenzúrázzák a véleményüket, mert attól, hogy más, még nem biztos, hogy rossz. Minden véleményben van igazság.

A Sűgőt és a benne közölt írásokat az értheti meg igazán, aki átengedte önmagán mindazt, amit a Találkozó nyújt: mókát, szakmát, hobbit, találkozást, örömet és bánatot, és főként csapatot.

Csapatot, akik nélkül én sem haladnék ezen a 10 napon úgy, mint ahogy haladok. Persze, hibázok, hibázunk. De talán ettől szép ez. Hogy tolerálni tudjuk, s ami még fontosabb segíteni tudunk egymásnak. Sűgő nem lenne azok az emberek nélkül, akiket szeretek. És nem lenne Tibor vagy Angi nélkül sem, akik, ha kell, hajnalban, délben, kora reggel vagy este, amikor kérem, lektorálnak és tördelnek. Ismét bizonyítást nyert hát az a megállapításom önmagamról, hogy csapatban működök igazán jól. Ha mögöttem és mellettem állnak, és ha mögöttük és mellettük állhatok. És talán ez a csapatszellem fogja levenni egyszer az összes vállamra ülő, pokolfajzatka-bánatot. A csapatszellemben hiszek igazán, ami megoldja a „de mikor?” problémáját.

Kiss Anita

tempera(MO)mentum Bácskerteszen

Avagy milyen elsőbálozónak lenni a Találkozón

Indulás!

A várost felváltja a verett falú házak sora. A szántó-földek. A szabadság. Öröm a szemnek. Nyugszik a lélek. A rádióban bementett hírek távolinak hatnak. Mi most megyünk. El. Messze. Oda, ahol még nem jártam.

Van valami bizsergető az ismeretlenben. Valami, ami megindítja az ember vérkeringését. Soha nem tudja, hogy pontosan mire is számíthat. Megfeszülés és elernyedés bennem az ilyen. Megfeszülés és elernyedés...

Maletaški Krisztina

GPS teljes erőbedobással rajzolja elénk az utunk. Jobbra kell fordulni. Majd megint. És még 38 alkalommal. Hányszor? Jó, csak 25. Hány kilométer még Kupuszina? 56. Még 40 percnyi verett falú ház. Közel vagyunk már? Még mindig, és még mindig nem? Különben is, ezzel a fával találkoztunk már. Én láttam. Vagy nem?

2-3 óra megfeszülés után az ember feladja. Én is ezt tettem. Elkaptott valami melankolikus érzés. A végtelenbe tartás és a már úgy is mindegy, a vegetálás, a feladás valami különös kombinációja. A fülledt levegő, a kellekek illata elbódított.

És akkor megérkeztünk. Hirtelen. Váratlanul. Egy utolsó jobbra fordulás után, ami lehet, hogy balra történt, a „kis kínai kucko” mellett, ami varázslatosan hat a szántóföld kellős közepén, begurultunk Bácskertesre. Első benyomásból kitűnő.

Kinötte magát a házsor. Félinformáció elszórva a fejében. Macskaköves utat kell keresni. Meg is volnánk. Kiszállás. Friss levegő és csend. Mérheterlen mély csend. Megrészegít. Messziről hallom a mellettem lévő szavait. Hova, kivel... Andi kell nekünk. Mire észhez térek, már kávé szürcsölök és figyelem, hogyan lesznek egyre többen a segítségünkre.

A „mindent megoldunk” mondat hangzott el a legtöbbit a telefonban, amikor a technikusokkal beszélgettem. Azt hiszem, a kávé mellett hittem először, hogy tényleg így is lesz.

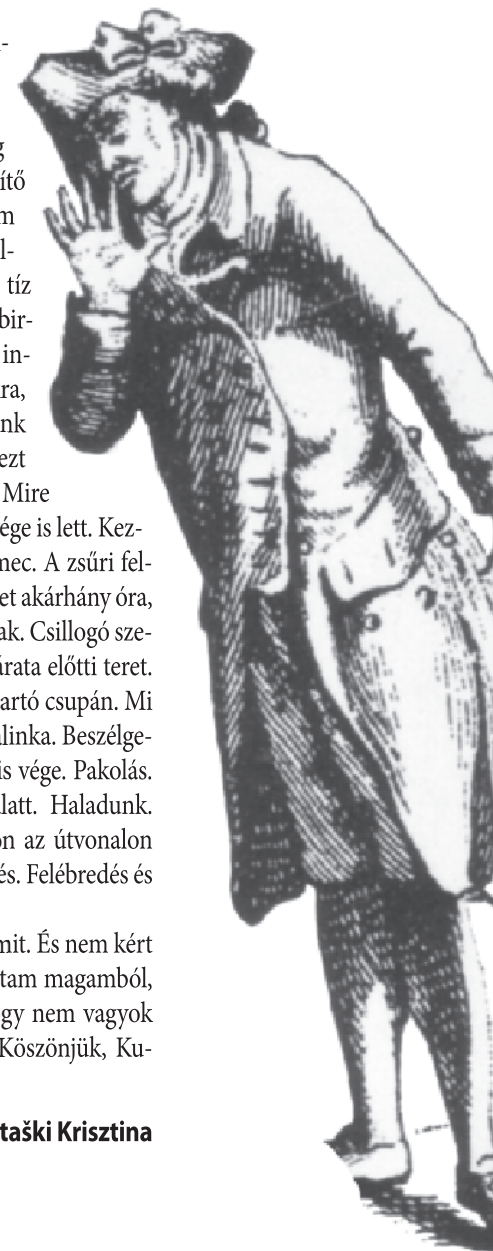
Nah, de nincs idő pihenni. Át a tűzoltóotthonba. Remegve álltam az ajtó előtt. Beléptem. Ez jó! Átrendezzük a

helyet. Fények és projekció. Hanganyag is van. De szőnyeg is kellene... És már hozzák is. Kilogikázzák és seperc alatt felépítik nekem a teret. Kis színészeim elrendezik soraikat, és azon kapom magam, hogy a lejárá próba kellős közepén tartunk. A technika kiváló (ez úton is szeretnék külön köszönetet mondani Tamásnak és Ákosnak, akik precízen végigélték velünk a műsort), a körülmények adottak. Már csak nekünk kell jónak lenni. Végre egy újabb ok, amiért görcsbe rándulhatok. Kedves tekintetek és kiszolgálás. Barátságos beszélgetések. Öröm, hogy MI eljöttünk és itt vagyunk. Ilyenekkel találkoztam mindvégig. A görcs csak egyre erősödik. Gyülekeznek az emberek. A kezemből patakokban folyik a víz. Kibíratatlan. Elkezdődik az előadás. Az emberek nyitottak. Figyelnek. Én hátul remegek. Tamás és Ákos szilárdan koncentrálnak. És taps. Megfeszülés és elernyedés. Megfeszülés...

De szusszanatnyi időnk van csak. Felöltözni, a kellekeket majd később... Irány a nagyszal. A nagy beszélgetés. Szembesülések ideje. A három zsúritag megérkezik. Kapunk egy kis baráti lelkesítő beszédet, de a poharat azért nem merem megfogni. Remegnek. Remegünk. És elkezdődik. Nem könnyű a látottak után tíz perccel összeszedett kritikát adni, de megbíróknak velem. És csak jön, tódul felénk az információáradat. Figyelemfelhívás dolgokra, amiket mulasztottunk, vagy nem éreztünk szükségesnek, pedig kellett volna. Mindezt úgy, hogy felvillanyoztak. Csinálni kell!!! Mire kezdünk igazán magunkhoz térni, már vége is lett. Kezdődik a következő előadás. Itt nincs kecmec. A zsűri felfrissíti magát, a nézők gyülekeznek, és lehet akárhány óra, a lelkességük nem csappant meg. Zsongnak. Csillagok szemek és kacagások töltik be a színház bejárata előtti teret. A kevéske várakozás ideje ez. Pár percig tartó csupán. Mi sajnos nem tudjuk megnézni. Vacsora. Pálinka. Beszélgetés. Ennél több nem is kell. Majd ennek is vége. Pakolás. Indulás. Halk beszélgetés a csillagok alatt. Haladunk. És már Újvidék. Hol? Mikor? Ugyanazon az útvonalon mentünk? Kipakolás. Fáradtan ágyba dőlés. Felébredés és élményleírás. Nehéz. Nehéz róla beszélni.

Ez az esemény és ez a hely adott. Valamit. És nem kért cserébe semmit. Valahogy mégis otthagytam magamból, a lelkemből egy kis darabot. Hiszem, hogy nem vagyok egyedül ezzel... Köszönjük, VMASZT! Köszönjük, Kupuszina!

Maletaški Krisztina

Ma a Találkozó színpadán

Nevetés a mindennapi stressz ellen

Búcsúzz el a stressztől! – ez a mai nap szlogenje. Köztudott ugyanis, hogy a nevetésnek terápiás hatása van. Egészségünket szem előtt tartva fontos, hogy mindennapjainkba be tudjunk iktatni némi lazítást is. A mai napon tökéletes kikapcsolódást nyújthat a magyarcsérnyi Rügyfakadás és a tóbai Petőfi Sándor Színjátszó Csoport bohózata. A megfelelő szabadidős program kiválasztása segíthet a napi problémák okozta terhek könnyebb elviseléséhez. Válasszon hát bennünket: nézze meg a nevetést gerjesztő Paprikáscsirkét és Kölcsönlakást!

RÜGYFAKADÁS, MAGYARCSENYE

A Rügyfakadás színjátszó csoport 5 éve alakult az Ady Endre Művelődési Egyesület keretein belül. Csoportunk az elmúlt 5 évben több változáson ment keresztül, új tagokkal bővült valamint páran ki is léptek a csoportból. Jelenleg 10 aktív tagot számlálunk. Az 5 év alatt több rövid bohózatot készítettünk el, valamint a 2013-as szemlén is részt vettünk, ahol a Kellemes húsvéti ünnepeket című előadást adtuk elő. Ezután egy évig a színjátszó csoport különféle okok miatt szüneteltette tevékenységét és az idén újult erővel látott munkához.

2015-ben a Rügyfakadás bemutatja:

Szántó Armand – Szécsén Mihály:
Paprikáscsírke (120')

Bohózat

Szereplők:

- Julis, szobalány: Bóbán Edit
- Guszti, szobainas: Zuberec Miroslav
- Valéria, Helén mamája: Sári Mária
- Helén, a gyártulajdonos felesége: Szalkai Veronika
- Forgács, gyártulajdonos: Burai Tibor
- Kenedi, amerikai gyáros: Gázsó Zoltán
- Lilian a lánya: Gyermán Gabriella
- Dr. Kovács, orvos: Szomorú Attila

A rendező munkatársai:

Technikai munkatárs és zene: Juhász László
Súgó: Zsáki Gyöngyi

Rendező: Sári József

A CSOPORT EDDIGI DÍJAI A TALÁLKOZÓN:

2003 – R. Thomas: Szegény Dániel c. bűnügyi komédiájának remek színpadra vitelével elnyerték a legjobb előadásnak kijáró Pataki László díjat, a közönségdíjat, sőt a női főszerepért kijáró rangos elismerést is, melyet Bugyi Angéla vihetett haza. Rendezte: Izelle Károly és Oláh Ilona.

PETŐFI SÁNDOR SZÍNJÁTSZÓ CSOPORT, TÓBA

A tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület már 1998-óta létezik mint bejegyzett szervezet. Jelenleg 25 tagja van. Az egyesület keretein belül működik a Fehér Rózsa asszonykórus és az amatőr színjátszó csoport, de meg kell említeni, hogy az egyesületnek saját zenekara is van. A tóbiaiak nagy álma, hogy egyszer már saját színházteremmel rendelkezzenek, és a szemlének ők lehessenek a házigazdái.

2015-ben a Petőfi Sándor Színjátszó Csoport bemutatja:

Bencsik Imre:

Kölcsönlakás (80')

Bohózat

A rendező munkatársai:

Jelmeztervező: Lackó Farkas
Erzsébet

Diszlettervező: Baka András
Súgó: Hanyic Csordás Izabella

Technikai munkatársak: Csapó Dániel és Stojkov Mica

Szereplők:

- Dobos Géza: Baka András
- Dobosné Judit: Palatinus Melinda
- Csatai Dezső: Szántó Tivadar
- Csatainé Vali: Kuruc Amanda
- Vidra Lajos: Kiss Zoltán
- Vidráné Magda: Sirovica Erzsébet
- Attila: Nagy Andor
- Attila felesége: Nagy Márta
- Dr. Rátai: Palatinus Nándor

Rendező: Tóth János

A CSOPORT EDDIGI DÍJAI A TALÁLKOZÓN:

2009 – Békefi István – Stella Adorján: Jöjjön elsején! című előadásban nyújtott alakításáért Lackó F. Erzsébet, Kató szerepéért nyerte el a legjobb női főszereplőnek járó díjat.

2010 – Illyés Gyula: Tűvé-tevők című előadásáért közönségdíjban részesült a csoport. Rendező: Tóth János.

2011 – Török Rezső Menyasszonytánc című előadásáért a Garay Béla díjat és a közönségdíjat vihette haza. Rendező: Tóth János.

2013 – Horváth Péter: Kilencen, mint a gonoszok című vígjátéka elnyerte a közönség díját, ezen felül a legjobb férfi főszereplőnek járó díjat Slómov megformálásáért Szántó Tivadarnak ítélte oda a zsűri, valamint a legjobb férfi mellékszereplő díjat Baka András kapta Franklin Benjamin megformálásáért.

2014 – Heltai Jenő: Naftalin c. előadásában nyújtott szerepéért a legjobb férfi mellékszereplő díját Ferkovity József kapta Laboda Péter szerepének megformálásáért. Rendező: Tóth János.

A jó színházhoz nem kell más, mint két színész, közös szenvedély és a kupuszini tűzoltóotthon terme

Az újvidéki Tempera(MO)mentum előadásának zsűrizéséről

Igaz, hogy az újvidéki Tempera(MO)mentum először lépett a Találkozó deszkáira, a színpadon viszont már majdnem pólyás koruk óta lépdelnek. Dévai Tibor 9, Hajdú Sára 10 éves kora óta foglalkozik színjátszással. Az előadásuk megérintette a közönséget. Sokan maradtunk szótlánul a végére. A zsűri is csak apró nüanszokkal tudja segíteni a munkájukat: amit tőlük láttunk, nem sok kivetnivalót hagyott maga után. Tempera(MO)mentum, mint a temperamentum és a momentum, azaz pillanatiság kettőssége és elegye. A rendező elmondása szerint ez jellemzi a csapatot leginkább. A szöveg egy számunkra ismeretlen holland drámaírótól való.

Brestyánszki Boros Rozáliát illette az első szó. Szerinte az egész előadásnak volt egy nagyon furcsa balladisztikus sodrása, hullámváza. Rozi józan és profi esze azokat a kérdéseket tenné fel, hogy hol maradt az előadásból a dinamika, a fordulópontok, a konfliktusok, a gradáció, hova fut ki az előadás. A lelke viszont nem ezt mondja. Az előadásból az elfogadás jön át a legtisztábban, ami nem egyenlő a beletörődéssel. Ettől válik nemessé és igazgá a történet. Ez a fajta méltóságteljes elfogadás, ami ebből a két emberből és

Miradból árad, irigylésre méltó. Az előadás működött. Működött, ahogyan ellenpontozták magát a történetet és az előadásban megjelenő lírai, cukormázás zenét a láncüvöltéssel, ami megsózta az egészet. Persze, dramaturgiailag az elején nagyon kuszának tűnt a történet. Maletaški Krisztina elmondta, hogy a szöveget meghúzta, és voltak jelenetek, melyeket átírt: kivette például belőle a nagyszülők történetét, mely szerinte nem volt

lényeges a cselekmény szempontjából. Rozinak például nem volt világos, hogy Fazilia és Djuka nem testvérpár, hanem házastársak, de legalábbis egy párt alkotnak. Djuka pedig Mirad nagybátyja. Az lehetett az összezarvaró ezekben a viszonyokban, hogy több jelenetben a két színész más-más szereplőket játszott. A néző Miraddal akar végigmenni, hiszen róla szól a történet, viszont nem biztos, hogy rá tud kapcsolódni már az előadás elején, mert csak később válik világossá, hogy ki is ő.

Az előadásnak volt egy narratív vonala, egy kerettörténete, mely magába foglalta például a vallatójelenetet: nem ártott volna, ha az a jelent tartott volna valami felé. Verbálisan és intellektuálisan ugyan tartott, de szituáció szempontjából ától cettig ugyanaz volt. Maga a darab nagy része nem is akart szituációban gondolkodni – nem is éreztük ennek szükségét –, hanem inkább egyfajta elbeszélő, mesemondó színházra törekedett.

Solténszky Tibor sem volt mindig tisztában azzal, hogy milyen kapcsolat van a két szereplő között, illetve, hogy ők kicsodák. Az előadás minimalista eszközei és az a fajta dramaturgiai pontatlanság, amit láttunk, kifejezetten jót tett a darabnak. Hatásosabb, mintha csillivillin felöltöztetve álltak volna színpadra és nagyon pontos dramaturgiát alkalmaztak volna. Azt az irányt mutatja meg a darab, hogy a történet a fontos, nem pedig a megjelenítés. Ez egy önmagán túlmutató történet: ezért tartotta fontosnak az író leírni, és Soly szerint ezért tartották a fiatalok fontosnak, hogy előadják. Lényeges

is, hogy ezek a történetek ne tűnjenek el a boldog uniós jövőben, hanem tudjuk, hogy honnan hova tartunk. A darab nagyon bátor, asszociatív, kihagyásos dramaturgiával operál. A nagyszülőket kihagyni viszont nem biztos, hogy jó döntés volt. Minden hasonló történet az apró részletektől válik hitelessé és még szörnyűbbé. Ha a nagymama papucsáról hall a néző, aminek látszólag semmi köze az egészhez, a leharapott ujj szörnyűsége még erősebben hat. A nem fontos és a nagyon fontos egyformán fontos a szerkezetben. Persze, a játék időkerete, a játékos és a nézők teherbírása indokolttá teszi a rövidítést. Soly arra szerette volna felhívni ezzel a figyelmet, hogy nem lehet ennyire evidensen kezelni a részleteket, mert nem csak egyszerű információkról van szó: a dramaturgia nem lehet egyszerűen információgazdálkodás.

Az előadás eleje provokatív. Kicsit talán túl erős is: az, hogy direkt magyar közönséget szólítanak meg azt implikálja, hogy ránk, mint magyarokra hárul a felelősség. Miközben ez valójában sokkal tágabb és általánosabb: nemcsak nekünk szól, hanem mindenkinek.

Nehéz egy ilyen előadást úgy elmesélni, hogy ne váljanak a jelenetek, eszközök, gesztu-

sok illusztratívva, de ebben az esetben az ember megbocsátja, ha így is alakul. A kérdés az, hogy mennyire száll el tőle a produkció. Pl. az előadásban a háború kitörésénél egy kontakttáncot láthatott a néző, aminek nincs más funkciója, minthogy megmutassa azt, ami egyébként elhangzott vagy elhangzóban van. Érdekebb lenne ezt vagy nem párhuzamosan bemutatni – tehát eltolni –, vagy egyiket kihagyni. Soly azt is kiemelte, hogy ez a párhuzamosság nem lett annyira sok és erős, hogy önmagában zavarjon. Az eszközhasználat végig a jó ízlés határán belül maradt. Egy dokumentumdrámából nagyon könnyen lehet bombasztikus dolgot csinálni. Egy ilyen szörnyű történetet kicsit kell megsózni, megpaprikázni és akkorát szól, mint három hollywoodi film, de ez szerencsére megmaradt eszközhasználatában és a nagyon egyszerű színészi tolmácsolásban azon a szinten, hogy elkerülte ezt a csapdát. Az előadás egyetlen igazi hiánya, ami megmarad a végére az az, hogy fontos lenne tisztázni, hogy kik írják, mesélik a történetet és, hogy azoknak mi közük egymáshoz. Talán, ha a mesélés helyzete tisztább, akkor menet közben az erről való gondolkodás nem tereli el a néző figyelmét a lényegről. Ezt meg lehet oldani verbálisan, vetítve, gesztussal is, akárhogy.

Táborosi Margaréta azzal folytatta, hogy amikor beült a közönség soraiba, egyértelműen érezte, hogy a tűzoltóotthon és a darab otthonra talált. A régi szőnyeg, a pálmafás falikép, a serlegek, a verett falak nagyon jó hangulatot kölcsönöztek az előadásnak. Maró kiemelte, hogy a fények is jól működtek ebben a darabban. Rozi rácsatlakozott erre az észrevételre, miszerint a kicsit amatőr, improvizált, lepusztult fények valóban jót tettek az előadásnak.

Maró észrevételei már csak meggyeckék a tortán a habra: a kosztümöket nagyon hatásosnak és ízlésesnek találta. Nem konkrétan terepmintás és terepszínű, de mégis ez a zöldes-barnás szín földhangulatot kölcsönöz. A *Mirad* cím nem túl bizalomgerjesztő, főleg azért, mert a

néző nem tudja, mire számíthat, nem tudja, hogy ez egy utónév. Ahogy viszont elindul a darab, akkor már ezzel nincs gond.

Az egyik tragikus résznél Dévai Tibi rágyújt egy cigire, Hajdú Sára meg elkezd körmöt reszelni. Maró ezt nem tudta hova tenni: kérdés, hogy tipikus női és férfi cselekvést akart ábrázolni a rendező, vagy csak azért adott a kezükbe kelléket, hogy valamit csináljanak? Krisztina elmondta, hogy a hangulat megteremtése volt az elsődleges motiváció. Szerinte jó ráhangolódási lehetőség a jelenetre ez a cselekvéssor. Maró úgy látja, hogy a dohányzás egy rituálé, a körömrészelés viszont inkább a nők magába fordulási lehetősége, ezért nem tud olyan rituálé lenni, mint a dohányzás. Egy monológ alatt elővenni egy cigarettát már szinte színházi sablonnak számít. Színészből kellett volna jobban megoldani, hogy a néző elfogadja azt, hogy a színész nem csak a monológját tölti ki a cigizéssel.

Dévai Tibornak csiszolni kell a beszédképességén. Nagyon szépen dolgozott végig, teljesen átszellemülten, viszont sokszor nem volt érthető, amit beszélt. Muszáj a beszédhibát valahogyan kiküszöbölni, mert különben a színész hiába közöl, nem hat a közlendő, nem jön át.

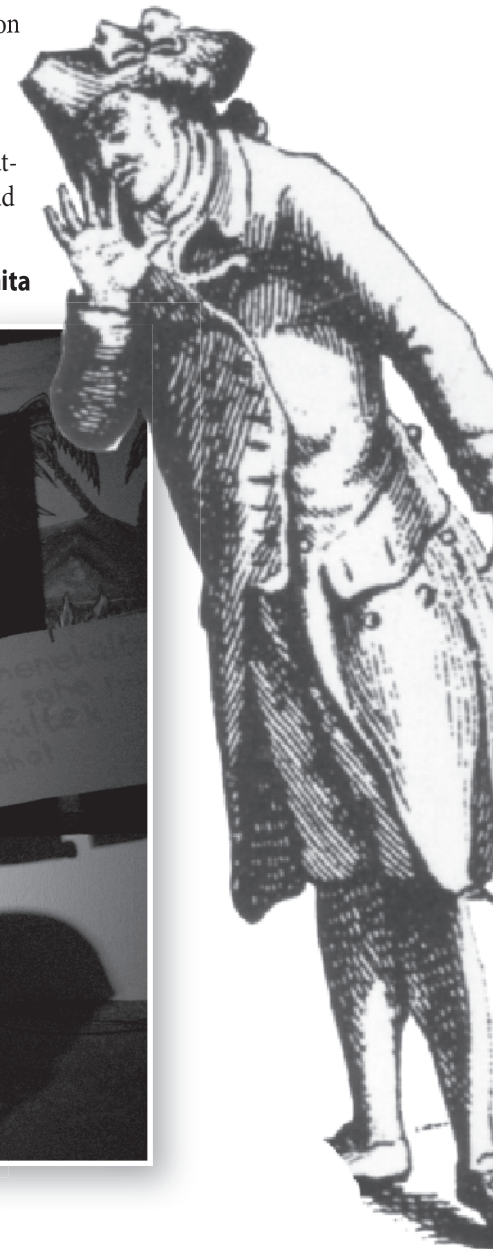
A felvételen szereplő kisfiú hangja jó választás volt, mert nagyon természetes, és a korából kifolyólag nagyon őszinte, naiv hangja volt, viszont ütközött azzal, hogy Mirad a darabban 13-14 éves. A hang tulajdonosan viszont maximum 6-8 éves lehet. Kriszta elmondta, hogy sok problémájuk akadt a megfelelő hang kiválasztásával,

mivel a 13-14 évesek hangja a mutálásnak köszönhetően sokszor mélyebb, mint Tibié. Ez a korkülönbség megzavarhatja a nézőt, viszont a szövegben nem írható át az életkor. Soly hozzátette, hogy egy 6-8 éves gyerek nem szokik meg, hiszen még egy elveszett, szerencsétlen emberi lény, akinek esélye nincs a túlélésre egy ilyen háborús időszakban, egy 13-14 évesnek viszont már megvan ez az érettségi szintje, és olvasott annyi kalandregényt, hogy meg merje tenni.

Az ujjleharapós jelenetnél a néző koncentrációja leeshet. Jó a zenei aláfestés, a metronóm hangja is nagyszerű, mégis valami miatt veszik a figyelmet. Rozi is tulajdonképpen ezt említette a zsűrizés elején: az összes jelenetben hiteles közléseket láthattunk, ott viszont csinált színházat: azt látjuk, hogy színészek alakítanak, jól, de mégis ez a jelenet valahogy leválik az egészről. Ebben a jelenetben a rendező színészként kezeli a színészeket, míg a többiben hangosan gondolkodó emberekként. Ez az erénye az előadásnak, ettől nem lesz patetikus. Megcsinálják, hogy állatként üvöltönek, hogy meghal a báty az öccse karjában, de utána ki is jönnek és elmondják a gondolataikat tisztán közölve. A szimbólumokat nagyon átgondoltan és szépen használják: a robanásnál is tökéletesen megoldja a jelenetet a szék és a sípolás.

Összességében tehát, egy nagyon átgondolt darabot láthatott a közönség kedd délután.

Kiss Anita

Amikor a szerző csuklik

A nemesmiliticsiek előadásának értékelőjén több szó esett a szövegről, mint a színdarabról

Soltészky Tibor úgy kezdte az értékelést, hogy kijelentette, ő nem tudna mit csinálni a darabbal, ha a szerző elküldené neki. Igaz, hogy a kritikai hozzáállás, hogy reflektál mindenre, amit maga körül lát, rendkívül szimpatikus, az viszont, hogy ezt mindenkibe belerúgva teszi, már nem annyira.

Szerinte kicsit hiányzik a fókusz, hogy mi is a szerző baja a világgal, mert ha listát írunk a felsorolt problémákkal, akkor azt a listán szereplő tételek Kelet-Európában határoktól függetlenül, bárhol fellelhetők lennének. Mindenhol utálják a

gengszter rendszert, a korrupciót, a kisszerűséget, azokat, akik ezt felülről nézik, és közben kihasználják stb. Tehát amit ő satírizálni akar, azzal tulajdonképpen egyet lehet érteni, csak ezt nem egy drámaíróként teszi. Írt egy történetet, amiben igazából egyetlen helyzet sincs, merthogy igazából nincsenek figurák, tehát a karikatúrák karikatúrái ezek a karakterek.

meg, dolgozzuk meg, szülessen meg belőle valami, akár egy rövidebb jelenet, egy kabarétréfa-szerűség. Mert végül is az egész leginkább arra hajaz, ahogy a 30-as években a magyar kabaré arra épült, csak hát abban nemcsak társadalomismeret, hanem emberismeret is volt, és onnantól kezdve a dolog működik. Itt van egy társadalomismeret, vagy legalábbis egy vélemény a társadalomról, de nyilvánvalóan hiányzik az a matéria, ami működtetni tudja ezeket a dolgokat, és az az emberismeret, hogy hogy is néz ki az az ember, aki ilyen helyzetbe kerül? Mit csinál? Hogyan mondja ki azt, amit mond, tehát ennek benne kéne lenni a szövegek könyvben, és ez abszolút hiányzik.

Minden eldől, amikor egy darab kiválasztódik, és nyilván azért választódott ki, mert annyi szerepet kínált amekkora a csapat. Szerinte a csapat is (onnantól kezdve feltehetőleg, hogy betanulta a szöveget, és megpróbálta színpadra tenni) kínlódott a dologgal, mert tulajdonképpen mindenkinek erről árulkodik a színészi megjelenése a térben. Nagyon furá volt, hogy alig látott valakit, aki nem lesütött szemmel jött volna

be a színpadra, és a földet nézve csinálta volna végig a jeleneket. Ez egy furá metakommunikáció, hogy: „Nem érzem jól magam a helyzetben, mert én sem érzem igazán, hogy most itt mit miért kellene mondani.”

Persze van néhány vicc, ami tetszik a közönségnek, de milyen jó lett volna, ha valódi színésznőhelyzetben látta volna a színésznőket. Amikor nem csak az van, hogy néha elmondunk néhány ostoba szöveget, hanem van mit játszani. Az, hogy bejön két nő, és ráadásul magukra hagyják őket, mert nincs megírva a helyzetük, akkor

Soly sajnálta a színészt, akinek az adott helyzetben kezdenie kellene valamit magával meg a partnerével, és jobbik esetben legfeljebb elmondja valahogy a szöveget. Sajnos nagyon nem színházi a szöveg, és nagyon nem egyneműek a szövegelemek sem, tehát nagyon rossz vicceket kever egészen jó észrevételekkel és kritikai megfigyeléssel.

Tehát nem tudna mit csinálni a szöveggel, illetve ebből a burjánzó problémahalmazból lehet, hogy valamelyik rész ki lehetne ragadni, és azt mondani, hogy pl. ezt csináljuk

onnantól kezdve nem tudjuk, hogy az a két nő rivalizál, szereti egymást, testvérek, ha valami pici megfogható dolog van, akkor nekik is van mit játszani aközben, hogy elmondják ezeket a nem túl izmos szövegeket. És még az is lehet, hogy a „darab”, ami nincs, tehát a szöveg, lehetőséget kínálna arra, hogy ilyen módon magunkra rántsuk, akkor a helyzetek többsége működtetne is, mert a színház mindenféle csodákra képes, tehát a telefonkönyvből is lehet jó színházat csinálni, de ezzel a szöveggel nagyon nehéz.

Tüllépve azon, hogy Soly nem látja a darabban a jó előadás lehetőségét, a színpadképpel kapcsolatban elmondta, hogy a szimmetrikus színpadkép a lehető legrosszabb színpadkép. A színházi megvalósítás minősége egy fokkal jobb akkor, ha érdekesebb a kép.

Brestyánszki Boros Rozi ott folytatta ahol Soly abbahagyta és elmondta, hogy nagyon mérges Szerbhórváth Györgyre, pedig nagyon tiszteli és becsüli és szinte személyes barátjának tartja. A maga nemében egy nagyon tehetséges ember, de nem színházi értelemben, annak ellenére, hogy a Újvidéki Színházban volt, a Szabadkai Népszínházban pedig jelenleg is van egy futó előadása, de ez a szöveg végtelenül színháziatlan és ez egy írói önkény, amiért ezt színházi szövegnek nevezi, holott ez egy „dumadráma” és ez a színész és a színház ellensége. A nemesmiliticsi csapatnak a legnagyobb problémája az, hogy ráböktek erre a darabra, hogy ezt választjuk.

Rozi mérhetetlenül tiszteli, hogy a csapatnak vagy egy fajta missziótudata a vajdasági kortárs darabok iránt, de ennél fontosabbnak tartja azt, hogy olyan dolgot csináljanak, amiben ők érzik jól magukat és igazán lubickolnak. Azt tanácsolta, hogy darabválasztás szempontjából kérjenek külső segítséget, mert olyan darabot érdemes választani, ami igazán hasznos és jó a csapatnak.

Nagyon fontos a szövegelemzés, mert azon kívül, hogy mit mond el, azt miért, hogyan, miből mondja el. Ezeket

a dolgokat le kell fektetni, és onnantól kezdve sok minden rögtön megváltozik a színpadon.

A csapatban egyébként hihetetlenül nagy komikus lehetőségek vannak, nagyon sok olyan lehetőség van, amit ki lehetne használni.

Táborosi Margaréta elmondta, hogy ott volt azon a drámaíró versenyen, amikor ezt a darabot is játszották, de nem emlékszik a darabra, pedig az is lehet, hogy ő is játszott benne. A darabról nem is akart többet mondani, és a jegyzeteit lapozva folytatta.

Elbírt volna több ötletelést a próbafolyamat, többet kellett volna játszani. Például a két színészről jelenetnél el lehetett volna játszani olyan szituációkat is, amik nincsenek a szövegben, vagy a hasmenéses jelenetnél tovább eljátszani a gyomorgörccsöt.

Igaz, hogy meg lett korábban említve, hogy érkezik Sarkozy, de nem volt kidolgozva. Nem lehetett tudni, hogy ő-e Sarkozy, vagy valaki más jött be. A titkosszolgálat emberei egy fonáldarabbal kötözték le a túsokat, de azzal is lehetett volna játszani, hogy ha például csak rájuk mordulnak, ők pedig saját magukat kötik le, vagy hasonló.

A krikzkraksz plakátra kíváncsiak lettek volna a nézők is, de nem mutatták meg, pedig érdemes lett volna kihasználni a helyzet adta lehetőséget.

A szöveg sokszor sajnós csak a szövegfelmondás szintjén maradt. Ha már adottak ezek a nem szituációba helyezett, képtelen karakterek, akkor lehet a színészetre bízni, és amilyen jó lehetőségek vannak a csapatban, érdemes lenne kihasználni őket. Kovács Andrásnak például hihetetlenül színpadra termett orgánuma van, amit nagyon jó hallgatni, és érződik, hogy van színpadi tapasztalat is a csapatban.

Varga Tamás

Holnap a Találkozó színpadán

Ismét az ifjúságé a főszerep

Közeledünk a Találkozó végéhez. Már csak három előadást láthat a közönség a gáláig. Csütörtökre mindössze egy produkciót tűztünk műsorra. A szabadkai Kosztolányi Dezső Színház Színházi Műhelyének előadásában szereplők közül többeket már láthattunk az idei Találkozón más-más formációban. Lássuk hát, mit nyújt ez az előadás!

Április 16., csütörtök, 19.00 óra, színházterem

A KOSZTOLÁNYI DEZSŐ SZÍNHÁZ SZÍNHÁZI
MŰHELYE BEMUTATJA:

A szereplők szövegei alapján írta és dramatizálta
Oláh Tamás:

Intercutting (70')

Szereplők:

- Antóci Dorottya
- Búbos Dávid
- Dienes Blanka
- Gulyás Gabriella
- Horváth Blanka
- Papp Katalin
- Kiss Izabella
- Kőműves Noémi
- Lányi Nicolette
- Nyári Ákos
- Vizin Olivér
- Verebes Andrea

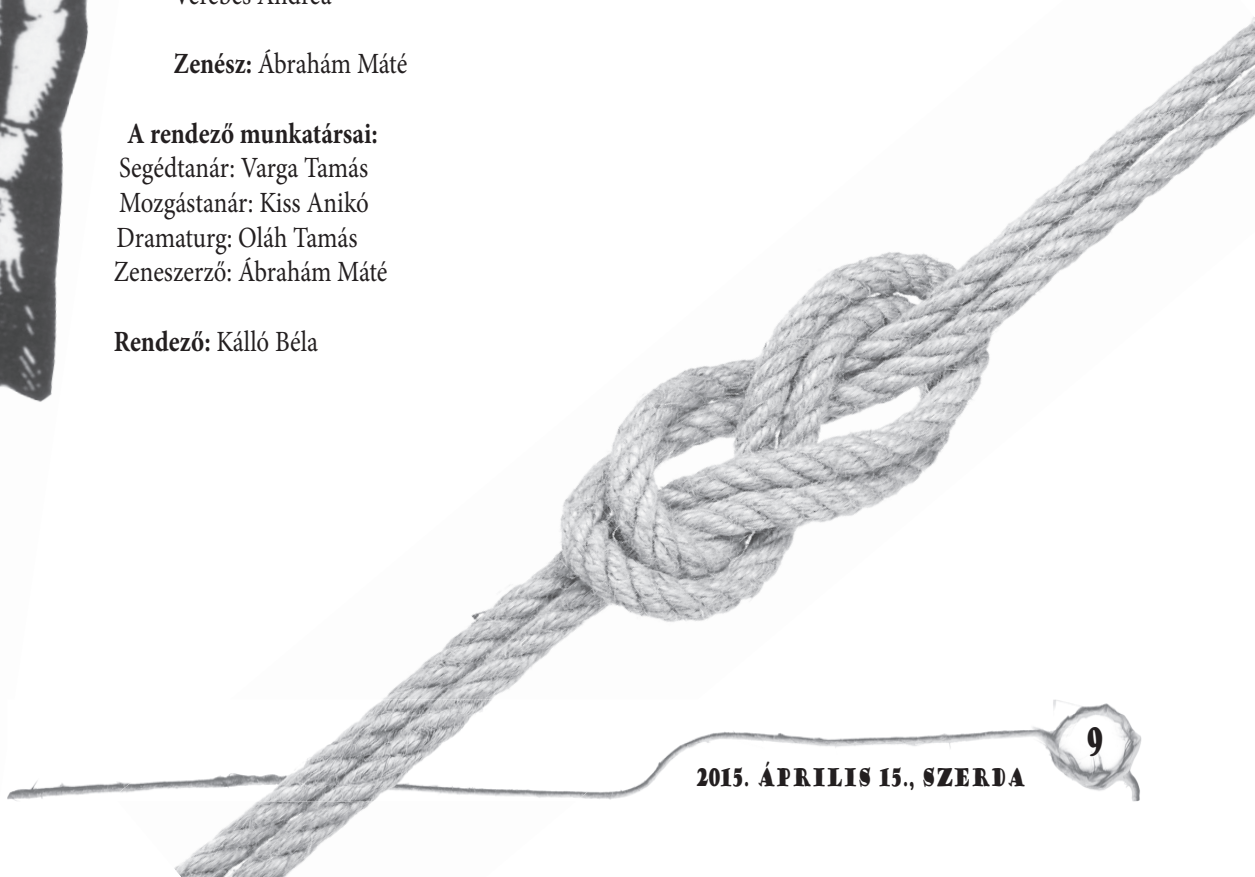
Zenész: Ábrahám Máté

A rendező munkatársai:

Segédtanár: Varga Tamás
Mozgástanár: Kiss Anikó
Dramaturg: Oláh Tamás
Zeneszerző: Ábrahám Máté

Rendező: Kálló Béla

Az előadásról: Epilógus. Cut. Úgy nézek bele az életedbe, hogy magamat keresem. Cut. Ki vagyok én? Az, aki játssza a szerepet, vagy akit a szerep játszik? Cut. Hozzáérek a testedhez, a lelkedhez. Cut. Hol volt, hol nem volt, mint a mesében Méz Áronnal. Cut. Vér. Cut. Mondani akarok Neked valamit magamról. Adni akarok valamit magamból. De nem tudok. Cut. Igen, lány is vagyok. Közöd? Cut. Hamvadó cigarettavég, mikrofonba. Cut. Ma bal lábbal ébredtem, mint Pierre Richard. Cut. Belehalok, annyira szeretlek. Cut. Most csend. Cut. Megteszek egy kört, felemelem a fejem, oldalra fordulok, néhány lépés előre, kettő oldalt, lehajolok, mint az életünk. Cut. Az igazság az, hogy már ez is az előadás része. Színjáték. Pontos forgatókönyv szerint zajlik. Elejétől a végéig kitalált. Azaz teljes egészében igaz. Cut. Szeretném egyszer átmesélni neked az életem, feltéve, ha megérem. Cut. Happy end!

Megjelent:

Magyar Szó, 1998. február 24., kedd

Előzetes egy színjátszó szemléről

BALÁZS LÁSZLÓ, ZOMBOR. – Lehet, hogy túlságosan is optimista vagyok, amikor azt állítom, vallom, hiszem, miszerint vannak még olyan lelkes kultúrmunkások, akik szívügyüknek tartják a vajdasági magyar művelődési élet fejlődését, gondjait, problémáit. Ezek az emberek – feltételezem – megelégedéssel fogadják a tényt, hogy Vajdaságban a színjátszás tüze még nem aludt ki teljes egészében a nehéz gazdasági helyzet ellenére sem. Sőt, mintha ez a művelődési tevékenység a reneszánszát kezdené élni, amit az is bizonyít, hogy március 27-én Kupuszinán lesz a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók III. Szemléje. A díjátadó gála ugyancsak Kupuszinán lesz áprilisban. Örülünk annak is, hogy a színjátszók mellett továbbra is „virágozik” a Gyöngyösbokréta, a versmondók is hallattnak magukról, sőt újabb egyes lelkes kultúrmunkások a magyar nóták újjászületésén is fáradoznak a VIVE keretén belül (Debelyacsán). Ezekkel a műkedvelőkkel sok esetben nehéz a munka, de hála a rendezők odaadó munkájának, az amatőrizmus él, s örülnünk kell, hogy fiataljaink magyarul szavalhatnak, hogy él még a magyar nóta és a szép magyar beszédet is gyakorolhatják a színjátszók.

Részletesebben én azonban ezúttal inkább csak a színjátszókkal foglalkoznék, tekintettel, hogy rohamosan közeledik a szemléjük. Feltételezem, sőt biztos vagyok, hogy vidékünkön a színjátszást több százan is hobbijuknak tekintik, szeretik, s örömmel lépnek fel a színpadon.

Jó tudni, hogy újra színjátszó találkoznak lesznek a Vajdasági Magyar Kultúrszövetség szervezésében. Már az első ilyen szemlére több művelődési egyesület színjátszói neveztek be Csantavéren, ami talán a rossz szervezés miatt szinte közönség nélkül zajlott le. De nem úgy Kisoroszon az elmúlt évben, ahol már minden előadást telt ház kísért.

Úgy gondolom, szerencsés határozat volt, hogy ezúttal a szemlék Kupuszinán tartják. Itt hasonlóan, mint Kisoroszon, a közönség nagyon kedveli a színjátszást, amit az is bizonyít, hogy ebben a faluban ezúttal két kupuszinai csoport is benevezett. Itt hagyománya van a zenés daraboknak, s bármennyire szeretem a zenés műveket, talán szerencsésebb megoldás lett volna a kupuszinaiak részéről, ha legalább az

egyik csoport, mondjuk egy komolyabb irodalmi értékű színművel rukkolt volna ki. Ám tudni kell, hogy ebben a faluban nagyon szeretik a zenés színműveket, ennek itt hagyománya van. Sturc József nyugalmazott pedagógus volt az, aki ezt a műfajt megszerettette a nézőkkel, ez viszont nem csoda, hiszen Sturc már évtizedek óta zeneszerzővel is foglalkozik, ha jól tudom, napjainkban is. Bácskertesnek (így is hívják Kupuszinát) híres, Vajdaság-szerte, sőt külföldön is ismert a táncscsoportja. Nos, olyan helyen, ahol szeretik a táncokat, a színműveket, olyan helyeken kell az ilyen szemléket megszervezni. Azért is, ismétlem, hogy szerencsés választás volt Kupuszinán megtartani a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Szemléjét. Nagyon optimista vagyok, s nagyon merem remélni, hogy sikeres lesz ez a szemle.

Értesültem, hogy a benevezettek-nél nagy most a készülődés. Szilágyiról telefonon értesített Balla Borbála rendező, hogy volt eszt, amikor reggel hét órakor próbáltak, mert a szereplők csak ekkor értek rá. Az amatőröknél az ilyen eseteket kell elismerni, mondhatnám csodálni. Zomborban is egy hölgy a rendező Zsilli Gizella személyében. A rendező itt sem ismer fáradságot. Örvenedes, hogy erre a szemlére olyan egyesületek műkedvelői is jelentkeztek, akik eddig nem igen hallattak magukról.

Tudomásom szerint mintegy 20 egyesület jelentkezett az említett szemlére. Természetes, ha sok a jelentkező, akkor „selejtezőt” kell tartani. Ezt Faragó Árpádra bízták, aki a szemle előtt minden színdarabot megtekint, s ő fog dönteni arról, hogy kik vehetnek részt a szemlén, a gálaműsoron. Nem lesz könnyű munkája. Talán szerencsésebb lett volna, ha mellette még valaki is „zsűri” tag lenne. Úgy gondolom, hogy ez a munka a legjobb kezébe került, hisz köztudott, hogy Faragó Árpád mellett talán csak Barácius Zoltán az, aki jobban ismeri a vajdasági amatőr színjátszás jelenlegi helyzetét, mint saját tenyerét.

Végezetül még csak annyit, hogy jó lenne, ha a szemléről a Magyar Szó bővebben is beszámolna. Feltételezem, hogy Faragó Árpád ezúttal is szakmai, reális és jóindulatú bírálattal fog jelentkezni.

Színházban voltam

Így vélekednek a bácskertesi Petőfi Sándor Általános Iskola diákjai a látott előadásokról

Gyerekszáj. A gyerekek a világ legőszintébb emberei. Miért? Mert nem érzik még a cenzúrárt. Lássuk hát cenzúrázatlanul, mit gondolnak ők a Találkozó szerepelt előadásokról. A rovatban szereplő rajzok a József Attila Általános Iskola 3. osztályos tanulóiak rajzai.

JÁNOS VITÉZ

Nekem a *János vitéz* tetszett, mert mindenkit ismerem. Jól játszották el a szerepüket és a ruhák is gyönyörűek voltak. Kicsit vicces volt a francia király. Szeretem az ilyen előadásokat, mert sok szépet énekeltek. Nagyon jó volt, amikor Tündérorszámban voltak. Szerintem mindenkinek meg kéne néznie. Remélem, hogy a zsűrinek is annyira tetszett, mint nekem.

Marások Veronika (3. osztály)

Nekem a *János vitéz* tetszett a legjobban. Azért tetszett, mert sok ismerős arc volt, és a testvérem is szerepelt. Imádom a zenés darabokat és a csillogó ruhákat. A szereplők közül a legjobban tetszett a francia királykisasszony, mert szépen énekelt, a tündérlányok, mert szépen táncoltak. Végül is az egész darab lenyűgözött. A héten még több darabot meg szeretnék nézni, és majd akkor hozom meg a végső döntésem. De mivel kupuszinai vagyok, hazahúz a szívem. Bízom a *János vitéz* sikerében.

Séri Veronika (3. osztály)

A *János vitéz* nagyon érdekes volt. Mert vicces, izgalmas, sok ismerősöm szerepelt benne. Jó, szerintem nagyon jól sikerült. Szerintem, aki nem látta, annak meg kellene néznie, mert szép volt a vitézek ruhája, kardja, nagyon élethűen szerepeltek. Szerintem nagyon jó volt a színdarab.

Tumbász Leonárd (3. osztály)

Nekem a *János vitéz* tetszett a legjobban. Azért, mert a lányoknak nagyon szépek voltak a ruhái. Az tetszett benne, ahogy az előadók beleélték magukat. Ahogy énekeltek, az nagyon fantasztikus volt. Meg a színpad kidíszítése tetszett.

Janovics Tijana (4. osztály)

Nekem nagyon tetszett ez az előadás. Vicces, szomorú, megható volt. Az elején pedig unalmas. Hát és aztán

pedig jött a *János vitéz*. Nekem nagyon szép volt.

Pinkert Dávid (4. osztály)

Nekem a legjobban az Iluska tetszett, mert szegény Iluskát mindig verte és kiabált rá a gonosz mostohája, de a gonosz mostoha is jól játszotta a szerepét. A vitézeknek szép ruhájuk volt. És nem utolsósorban a királyi palotában zajló történetek is tetszettek. Szegény királylányt sajnáltam, hogy nem akarta János vitéz elvenni feleségül, és még a királyság sem kellett neki. Nagyon jól játszották a szerepüket, és szépen tudtak énekelni is.

Turkály Zsanett (5. osztály)

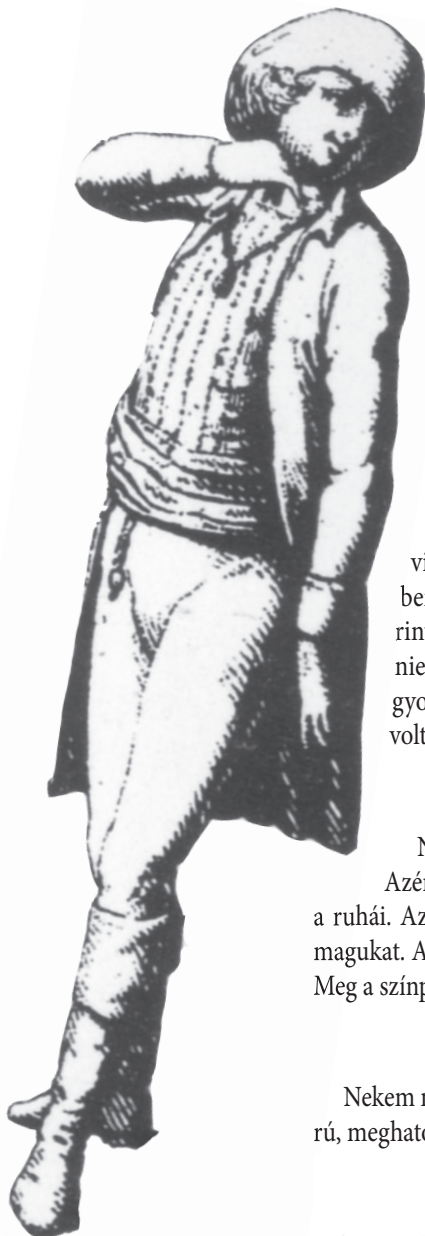
Ezen darabot a bácskertesi amatőr színjátszók április 10-én, pénteken adták elő. A *János vitéz* c. darabot Petőfi Sándor írta. Ez egy elbeszélő költemény, melyet a színjátszók musicallé alakítottak, hogy így színházbarátabbá tegyék. A díszletet élethűnek és kreatívnek találtam. A színészválasztás is tökéletes volt, főleg a francia király. Ő volt a leghumorosabb karakter. Sajnos egy pár részt kihagytak, gondolom, technikai okokból. Hát a hangjuk jónak bizonyult. A kosztümök részletesek, szépek. Nekem tetszett, bár nem rajongok ezért a történetért, mégis érdekesnek tartottam. Egy bajom volt, hogy alig láttam belőle valamit.

Guzsvány Martina (7. osztály)

ÓZ, A NAGYVARÁZSLÓ

Az előadás tizenegykor kezdődött. Az *Óz, a nagy varázsló* nekem nagyon tetszett. Főleg az volt a kedvenc részem, mikor találkoztak a gyáva oroszlánna. Arról szólt, hogy Spongyabob felkeresi Ózt. Meg is lepődtem, hogy bábszínház volt. Vicces volt, amikor Spongyabob elindult Ózhoz, és elindult a zene.

Buják Bernadett (4. osztály)

SZENTIVÁNEJI ÁLOM

Nagyon tetszett az előadás, mert szépen mondták a szerepüket. Igaz, hogy egyesek halkán mondták, de jó volt. Ezt a színdarabot Szabadka játszotta. Egyes szereplők nagyon tetszettek. Igaz, hogy csak a felét láttam, de az is nagyon tetszett. Remélem, máskor is megnézhetem ezt a fantasztikus színdarabot.

Cseh Boglárka (4. osztály)

Az előadás, amit néztem, az a *Szentivánéji álom*. Ez arról szólt, hogy egy pár össze akart házasodni, de a végén három pár házasodott. Az esküvők előtt sok nehézségen kellett átesni két párnak azért, mert egy herceg-nő és egy herceg összevesztek. Ezenkívül a színdarabban voltak sárga pólós emberek, akik az esküvők napján a pároknak adtak elő valami előadást. Nekem a vége tetszett legjobban, mert minden a végén fordult jóra.

Limburger Emília (4. osztály)

Ezt a színdarabot a szabadkai Fabula Rasa Színjátszó Grund adta elő április 13-án (hétfőn) 15 órai kezdettel a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület kultúrotthonában. A színpadon a következőket láthattuk: egy szerelmes témájú színdarabot, melyben a király lakodalomra készült. Majd a végén három pár esküdött meg, és így boldogok lehettek. Egy „béna” színjátszó csoport szórakoztatta az ifjú párokat ezen a szép napon. És így véget ért a színdarab. Nekem tetszett!

Janović Diana (7. osztály)

A WEBÁRUHÁZ

Nekem A *webáruház* tetszett a legjobban. Nagyon élveztem az előadást. Nem volt nagyon hosszú. Kevés szereplő volt benne. Az előadás háromnegyed négykor kezdődött.

Bodonyi Edmond (4. osztály)

VARIÁCIÓK EGY KAPCSOLATRA

Április 11-én, szombaton 13.30 órakor volt megtartva a színházteremben. A Zentai Magyar Kamaraszínház diákjátárszói. Rendező: Dévai Zoltán és Nešić Máté. Nekem nagyon tetszett. Két fiatal párról szólt, akik a vége felé összevesztek. A többiek mindig a problémáikról beszéltek, de köztük nem volt probléma. A díszletet tekintve elég hiányos volt.

Koleszár Judit (6. osztály)

A Zentai Magyar Kamaraszínház Diákjátárszói Zentáról érkeztek, hogy előadják a *Variációk egy kapcsolatra* című színdarabot. Az előadás április 11-én, szombaton 13.30 órakor volt a színházban. Nagyon tetszett, igaz, díszlet egyáltalán nem volt, de a színészek együtt betöltötték a színpadot. Az előadás úgy kezdődött, hogy egy fiú (Peti) beleszeret egy lányba, és össze is jönnek, majd sajnos a lány szakít vele, és a fiú több hónapig szomorkodik, de nála is bekopogtat a boldogság, mivel egy másik lánnyal jön össze, és evvel vége is a történetnek. Nagyon érdekesnek találtam a művet, mivel a színészek mind önmagukat adták, és jól színészkedtek. Remélem, láthatok még ilyen szórakoztató darabot.

Csernai Panna (7. osztály)

KILENCEN, MINT A GONOSZOK

Négy előadáson voltam. Ezek közül a *Kilencen, mint a gonoszok* című előadás tetszett a legjobban. Április 12-én, vasárnap 6 órakor kezdődött. A torontálvásárhelyi József Attila Művelődési Otthon Amatőr Színjátszó Társulata adta elő. Rendező: Bakator János. Nekem nagyon tetszett és remélem, máskor is látom. A kedvenc szereplőm a zsidó öreg bácsi volt.

Kujundzity Klaudia (6. osztály)

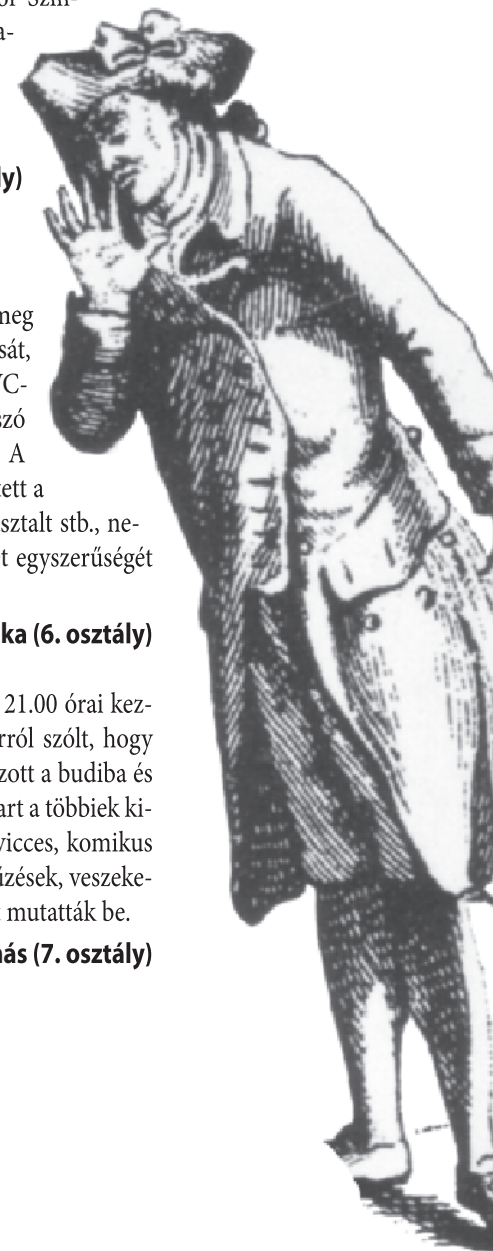
FINITO, AVAGY A MAGYAR ZOMBI

Vasárnap este 9 órakor néztem meg a topolyai amatőr színtársulat előadását, ami jó és humoros volt. Gazi bácsi a WC-ben akarta felakasztani magát. Nekem szó szerint a lila pizsamás újságíró tetszett. A díszletet tekintve a színpadon látni lehetett a fa WC-t, a száradó gatyákat, az ebédlőasztalt stb., nekem a díszlet tetszett, a mindennapi élet egyszerűségét keltette.

Kratofil Zsóka (6. osztály)

A topolyaiak előadását április 12-én, 21.00 órai kezdettel láthatták a nézők. A színdarab arról szólt, hogy egy házaspár veszekedett, a férj bezárkózott a budiba és öngyilkossággal fenyegetőzött. A zűrzavart a többiek kihasználták. Nekem tetszett az előadás, vicces, komikus volt. Főleg a főszereplő miatt. Az összetűzések, veszekedések kicsit a mindennapi élet helyzeteit mutatták be.

Kiss Tamás (7. osztály)

Augusztinovics Blanka

Gábor Gabriel

Kiss István

Kovács Valentina

Lukácsevity Lara

Rekettye Andrea

Séri Veronika

Sipos Andor

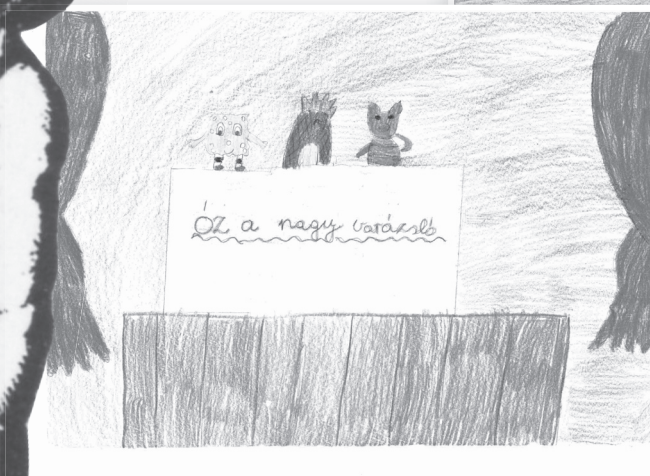

Sugár Dorina

Tumbász Leonárd

Tumbász Leonárd

IMPRESSZUM

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XX. Találkozásának színlapja
Kiadja a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség
A fedőlapot Antóci Dorottya tervezte
Tördelő-szerkesztő: Bálint Tibor
Lektor: Kaszás Angéla
Szerkesztők: Hajvert Lódi Andrea, Kálló Lilla, Kiss Anita, Varga Tamás, Vörös Endre

A XX. Találkozó szakmai zsűrije

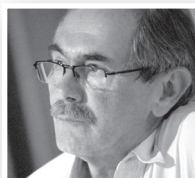
**Brestyánszki
Boros Rozi**

Zentán születtem. Óvodába és iskolába Szabadkán jártam. Aztán Újvidéken egy kicsit egyetemre is, de végül Szabadkán diplomáztam, viszont később Szegeden is éltem. Dolgoztam mint pincérnő, videókiállító, tolmács, titkárnő, gombatermesztő, sofőr, szervező, fordító (most ennyi jut eszembe). Ma főként dramaturgként keresem kenyerem a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatánál. Kilencéves korom óta szeretek írni. Azóta teszem is. A vajdasági amatőr társulatok munkáját tíz éve követem szeretettel és figyelemmel. És ahogy Hamvas mondja: „Ami voltam vagyok, de ami lettem, nem voltam mindig.”

Soly, ahogyan a szakmában, a színjátszók közül mindenki hívja, hazaérkezik a Vajdaságba. Pályája talán a színházművészet határtalanságát tükrözi, hiszen Európa számos pontján tanult és tanított. Dolgozott együtt a vajdasági magyar színházi alkotókkal a 80-as években, és sokszor ellátogatott hozzánk szakmai és baráti tanácsot adni a mainál még nehezebb időkben is.

Már debreceni gimnáziumi éveim alatt csatlakozok az ottani színjátszó csoporthoz. Az egyetem alatt a Paál István vezette Szegedi Egyetemi Színpad színésze, majd diákvezetője lett; tanult József Szajna híres Stúdió Színházában, Jerzy Grotowski Laboratórium Színházában. Oktatói, tréneri munkáját már ebben az időszakban elkezdte, mesterével együtt színésztérenget vezetett Magyarországon sokhelyütt. A nyolcvanas évek elején rövid ideig dolgozott a Stúdió K-ban is.

1982. január 1-jétől a Rádiószínház dramaturgia, 2003. január 1-jétől annak megszűnéséig (2011. június 30.) ve-

Solténszky Tibor

Önálló kötetek: *Decennium – A Szabadkai Népszínház Magyar Társulata 1995/1996–2004/2005* (Forum, 2005), *Színházi alapok amatőröknek – Kézikönyv amatőr színtársulatok részére* (Vajdasági Magyar Művelődési Intézet, 2009).

Jelentősebb önálló drámák: *A révész satuja*, *Érintetlen*, *Stranger in the Night*, *Csörte*, *Fanyar ódium*, *Vörös*.

Jelentősebb adaptációk/parafrázisok: *Moebius* (Abe Kóbo: *A homok asszonya*), *A tengeren nincsen sár* (James Cain: *A postás mindig kétszer csenget*), *Egy elmebeteg nő naplója* (Csáth Géza nyomán)

Jelentősebb drámák társszerzőként: *Nem fáj!* (Agota Kristof, Ilan Eldad), *Záróra* (Pálfi Ervin, Szőke Attila, Mezei Zoltán), *Adieu*, *Bandi* (Kalmár Zsuzsa, Ralbovszki Csaba, Kovács Nemes Andor).

Színházi bemutatók: Népszínház (Szabadka), Katona József Színház (Budapest), Thália Színház (Budapest), Békéscsabai Jókai Színház, Zentai Magyar Kamaraszínház.

zetője. Rádiós művészeti tevékenysége mellett számtalan újságírói területen is aktív: újságot szerkeszt, cikkeket ír, olvasószerkesztő, rádiós és tévériporter, kommentátor; színházi dramaturg; a 90-es években megjelent több verslemez szerkesztő-rendezője. Egyre több szöveget ír színpadra, s egyre többet rendez...

A londoni Nemzeti Színház Kelet-Európának szánt színházi (Seeding a Network) és drámapedagógiai (Branching Out) szakmai továbbképzéseinek magyarországi koordinátora. Tanított Dublinban, az EDERED európai ifjúsági színházi kurzusán, az Interplay '98 drámaíró fesztiválon Berlinben, Athénben, s ennek a vándor-fesztiválnak 2002-ben magyarországi szakmai igazgatója.

Észtországban, Szlovákiában, Romániában, Horvátországban a King Baudouin Foundation és az Európai Kulturális Alapítvány megbízásából vezetett szakmai tréningeket. Több színházi képzési szakanyag kidolgozásában vagy lektorálásában vett részt.

Az utóbbi négy évben szabadúszó dramaturg, rendező, művész-tanár. És ismét boldogan és gyakran megfordul a Vajdaságban.

A vajdasági Zenta városában született, és itt hatott rá meghatározóan a Tisza menti település kultúrája és színház-szeretete. Az Újvidéki Művészeti Akadémia elvégzése után majd két évadon keresztül dolgozott az Újvidéki Színház társulatában, színészi fejlődését fokozatosan fejlesztő szerepek megformálásával. Budapesten a Színház- és Filmművészeti Egyetem rendező-koreográfus szakán első generációsként végzett 2014-ben, azóta Hernyák György tanársegédjeként dolgozik a Művészeti Akadémián, így továbbadva megszerzett tudását a következő generációk színészeinek.

Rendezéseit többször ihlették vajdasági írók, és e hely specifikus identitása: a *Tavaszi – hős kis ibolyák* (Domonkos István írásai alapján) az Újvidéki Színház és a Művészeti

Akadémia produkciója, *Az ember komédiája* (Sziveri János élete és versei alapján) a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház előadása, Terék Anna *Vajdasági lakodalom* című műve a szabadkai Népszínház előadása. Munkáira a megszokott színházi sablonok felbontása, és a folyamatos rákérdezés jellemző.

Több éve visszajáró vendégtanára a MADT-tábornak, többször vett részt a drámaíróversenyen, és a felolvasószínház munkáiban.

Táborosi Margaréta